

CCPR MODEL : สู่การเรียนการสอนเชิงสร้างสรรค์และผลิตภาพในสังคมไทย

ไพฑูรย์ สินลารัตน์*

แม้การปฏิรูปการศึกษาครั้งสำคัญของไทยใหม่ที่ได้เริ่มต้นมาตั้งแต่วันที่ 20 สิงหาคม 2542 อันเป็นวันที่พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติฉบับปีพุทธศักราช 2542 ซึ่งเป็นพระราชบัญญัติการศึกษาฉบับแรกของไทยมีผลบังคับใช้เป็นต้นมา แต่กระแสของการปฏิรูปก็ยังมีกระแสกระเด็น มีการถกเถียงกันอยู่ตลอดว่า การศึกษาของเราจะไปในทิศทางใด มีเป้าหมายเฉพาะอย่างไรและมีจุดเน้นในเรื่องใดที่จำเป็นพิเศษกับสังคมไทยปัจจุบันและอนาคต แม้จะมีการพูดว่า “การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์” หรือ “การจัดการจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด” นั้นก็ยังไม่เพียงพอและยังไม่สะท้อนทิศทางหรือกระแสการศึกษาที่ชัดเจนได้ ยังไม่สะท้อนว่า เราต้องให้การศึกษารับหน้าผากคนและสังคมของเราให้เป็นและเป็นไปอย่างไรอย่างชัดเจนพอ

จากจุดมุ่งหมายและแนวทางในลักษณะที่ผู้เรียนมีความสำคัญ ผู้เรียนมีความสามารถและผู้เรียนเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์นั้น เราจะต้องมีแนวทางที่ชัดเจนมากขึ้นว่า ผู้เรียนมีความสามารถเรียนรู้อะไร อย่างไร เพื่ออะไรให้ชัดเจนเพื่อการศึกษาของเราจะได้มีแนวทางที่ชัดเจนยิ่งขึ้น สะท้อนปรัชญาการศึกษาของเราได้ชัดเจนขึ้น

จากประเด็นปัญหาดังกล่าวผู้เขียนจึงคิดว่า มีความจำเป็นที่เราจะต้องสานต่อแนวคิดของพระราชบัญญัติการศึกษาให้ชัดเจนมากขึ้น ซึ่งควรสะท้อนภาพความจำเป็นของสังคมไทยมากขึ้นชัดเจนขึ้นว่าเราต้องการคนของเราให้มีลักษณะอย่างไร ทำไมเราจึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีคนลักษณะอย่างนั้น

สังคมบริโภคนิยม

สภาพของสังคมปัจจุบันได้สะท้อนภาพความอ่อนด้อยที่สำคัญยิ่งของสังคมและความอ่อนด้อยของการศึกษารวมกันไปอย่างสำคัญ คือ สภาพของสังคมที่เต็มไปด้วยระบบบริโภคนิยม (Consumerism) อยู่ทั่วไปทั้งในค่านิยมและแนวปฏิบัติของผู้คนในสังคม ระบบการศึกษาเองก็ส่งเสริมระบบดังกล่าวและดำเนินการไปในแนวของบริโภคนิยม เช่นเดียวกัน

ที่มา : สภาพการณ์ที่มาจากภายนอกเพื่อกำไร

ปรากฏการณ์ที่เห็นได้ชัดก็คือ การที่สังคมเราเป็นที่รวมของสินค้าหลากหลายทั่วโลกมาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 ในยุคปฏิรูปประเทศ ไม่ว่าจะเป็นสินค้าอุปโภคหรือบริโภคก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นสินค้าใหม่อะไรเข้ามาคนไทยเราจะซื้อไปหมดและซื้อโดยไม่คำนึงคุณค่าที่แท้จริงของสิ่งนั้นว่าเราซื้อไป

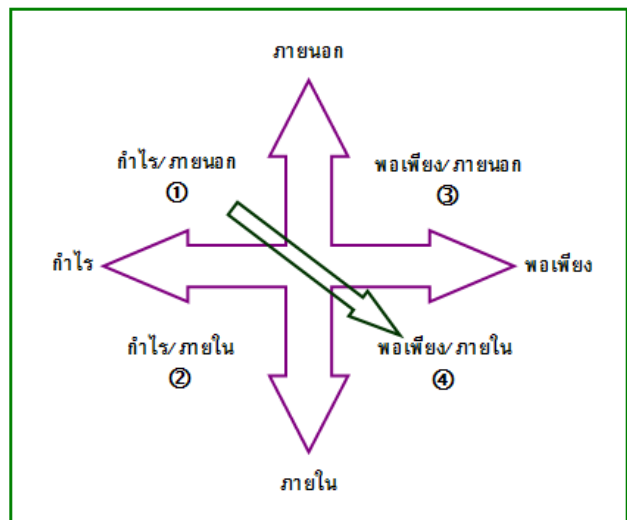
* ศาสตราจารย์ รองอธิการบดีฝ่ายวิจัย และรักษาการคณบดีวิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

เพื่ออะไร ขอให้ได้อะไรหรือได้แสดงออกว่า ฉันมีสิ่งนั้นเป็นใช้ไม่ได้ เราจึงไม่แปลกใจที่เราจะเห็นการประมูลขายรถเบนซ์ มีผู้คนไปเข้าร่วมประมูลกันมาก ยอดขายรถใหม่เพิ่มขึ้นมหาศาล ยอดขายมือถือของเราเพิ่มขึ้นตลอดเวลา ยอดขายนาฬิกามีชื่อของเราเป็นอันดับ ต้นๆ ของโลก ยอดขายเสื้อผ้าไวน์นอกไม่เคยลดลงไปอย่างที่คาดคิด สินค้าฟุ่มเฟือยของเรายังขายดีติดอันดับอยู่ตลอด ตัวอย่างที่เห็นชัดคือเมื่อมีกระเป๋าสภาพสตรีมีชื่อเข้ามาใหม่โดยมีสัญลักษณ์รูปสัตว์ชนิดหนึ่งเป็นอุปกรณ์ประกอบก็ขายดีเป็นหน้าตาเท่าที่เดียว ทั้งนี้ยังไม่นับการที่เราไปซื้อของมาจากต่างประเทศอีกมากมายด้วย

ภาพต่างๆ เหล่านี้เป็นภาพที่เราเห็นชัด และปรากฏการณ์บริโภคนิยมเหล่านี้เองที่ทำให้เราต้องพบกับภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจที่เราเรียกกันว่า วิกฤติต้มยำกุ้ง หรือ วิกฤต IMF ที่ผ่านมา 10 ปีแล้ว และกำลังจะเกิดขึ้นอีกในปีที่เรียกว่าวิกฤติแฮมเบอร์เกอร์ อีกด้วย

สาเหตุที่นำมาซึ่งสภาพบริโภคนิยมนี้ เนื่องจากสังคมไทยเราได้รับแนวคิดของต่างประเทศมาเป็นแนวทางในการพัฒนาประเทศ ทำให้การพัฒนาทั้งหลายมีพื้นฐานมาจากประเทศเป็นแต่แนวที่เป็นของภายในประเทศเอง เราไม่ได้ส่งเสริมกันมากนัก

นอกจากนั้นแนวทางการพัฒนาโดยมีวิธีคิดและเทคนิคในการพัฒนาประเทศยังมีเป้าหมายที่ผลประโยชน์หรือผลกำไรของผลิตผลอีกด้วย โดยเหตุนี้การพัฒนาประเทศของเราจึงเห็นได้ชัดเจนว่าเป็นกระบวนการที่ดำเนินการตามอย่างต่างประเทศและมีเป้าหมายที่ผลกำไรเป็นหลักจะเห็นได้ว่าเราสั่งของมาจากต่างประเทศโดยมีเป้าหมายที่ผลกำไร การโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้คนใช้ของต่างประเทศก็มากตามไป แต่ความคิดในเชิงการพัฒนาจากภายในของเราโดยมีเป้าหมายที่เพียงพอ (ดูภาพที่ 1 ประกอบ) มีอยู่น้อยมาก

แผนภาพ 1 : รูปแบบการรับแนวคิดและวิธีการของตะวันตก

ผลลัพธ์ : สภาพการณ์บริโภคนิยมตามอย่าง

โดยเหตุนี้สังคมของไทยเราจึงกลายมาเป็นสังคมบริโภคนิยมอย่างชัดเจนมากขึ้นเรื่อยๆ ด้านการซื้อคืนกันและใช้ชีวิตในเชิงบริโภคนิยมอย่างเดิมที่บอกจากนั้น เราไม่เพียงแต่จับจ่ายใช้สอยอย่างเดียวเท่านั้น แต่การใช้สอยของเรายังมีลักษณะที่สำคัญ คือ การที่เราบริโภคนิยมอย่างคนอื่นเขาไป ที่ไหนเขามีอะไรกันเราก็มี ที่ไหนเขาซื้ออะไรกัน เราก็ซื้อตาม โดยเฉพาะต่างประเทศเขามีอะไรกันเราก็ต้องมีตาม โดยเหตุนี้เราจึงกลายเป็นเหยื่อทางการค้าของเขามาโดยตลอด

ภาพที่ไม่พึงใจเหล่านี้ไม่ได้เกิดเฉพาะในทางสังคมเท่านั้น แต่การศึกษาเองก็มีส่วนอย่างสำคัญในการสนับสนุนภาพนี้ด้วยการส่งเสริมค่านิยมนี้ไปด้วยในตัว การศึกษาไม่เคยสอนให้ผู้เรียนเป็นตัวของตัวเอง ไม่เคยสอนหรือสอนก็ไม่เข้มข้นพอที่จะให้ผู้เรียน ใฝ่หิวกระหายวิचारณ์และให้คิดอย่างลึกซึ้งที่เราควรจะต้องทำอะไรอย่างไร ในสถาบันการศึกษาเองโดยเฉพาะในระดับอุดมศึกษากลับสอนและส่งเสริมด้วยระบบหลักสูตรแอบซอนให้ผู้เรียนหลงฟุ้งเฟ้อตามกันไปอย่างไม่ทบทวนคุณค่าที่แท้จริงของค่านิยมและแฟชั่นหลากหลายรูปแบบ

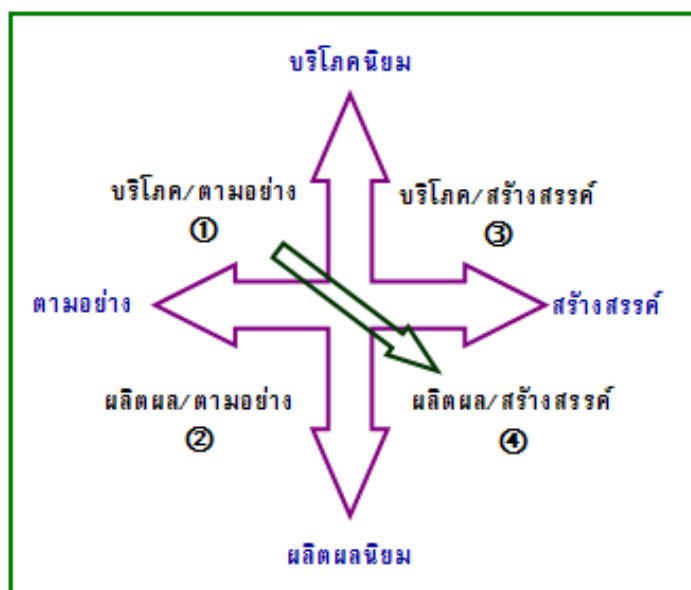
ระบบการศึกษาแบบบริโภคนิยม

ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้น คือ ระบบการศึกษาเองก็ยังเป็นระบบบริโภคนิยมเสียเอง ด้วยการดำเนินการศึกษาในลักษณะบริโภคนิยมอย่างชัดเจน ดังเห็นได้ชัดเจนว่า ในหลักสูตรและการสอนของเรานั้น ยังเป็นระบบบริโภคนิยมความรู้ บริโภคนิยมความเข้าใจ และบริโภคนิยมค่านิยมต่างๆ ตามที่กำหนดไว้ในสังคม โดยไม่ได้ส่งเสริมให้ผู้เรียนสร้าง ประดิษฐ์ และพัฒนาสิ่งต่างๆ ขึ้นมาใหม่ให้กับตัวเองและสังคม ในกระบวนการเรียนการสอน ครูจะเป็นผู้ให้ เป็นผู้บอกให้กับนักเรียน ในขณะที่นักเรียนทำหน้าที่เป็นผู้บริโภคความรู้จากครู แต่กระบวนการสร้างสรรค์สิ่งต่างๆ ให้เป็นรูปธรรมยังมีไม่เพียงพอ

นอกจากไม่สอนให้ผู้เรียนคิด ประดิษฐ์ สร้างสิ่งต่างๆ อย่างมากพอแล้ว ยังสอนให้ทำตามแบบอย่างของคนอื่นๆ ทำมา โดยไม่สอนให้คิดสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ (Creation) ผู้เรียนจึงขาดคิดสิ่งใหม่ๆ ให้กับตัวเองและสังคม

ในขณะที่เดียวกันการบริโภคนิยมความรู้และค่านิยมต่างๆ ที่เป็นอยู่ ยังเป็นความรู้และค่านิยมที่เราได้รับจากต่างประเทศเป็นหลักสำคัญ อีกทั้งทำให้กระแสบริโภคนิยมเกิดขึ้นอย่างลึกซึ้ง กว้างขวางบนพื้นฐานของต่างประเทศอีกส่วนหนึ่งด้วย

ภาพของการศึกษาที่เป็นอยู่จึงเป็นไปเพื่อระบบบริโภคนิยม การบริโภคนิยมตามแบบอย่างคนอื่น และตามตัวอย่างต่างประเทศเป็นสำคัญ รูปแบบที่ 1 ในตารางประกอบ (ดูแผนภาพ 2 ประกอบข้างล่างนี้) คือ เป็นระบบบริโภคนิยมตามอย่าง ซึ่งจะทำให้เกิดผลในการส่งเสริมค่านิยมผู้บริโภคในสังคมอย่างกว้างขวาง

แผนภาพ 2 : รูปแบบบริโภคนิยมในสังคมไทย

รูปแบบที่ 1 : บริโภคตามอย่างคนอื่น

รูปแบบที่ 3 : สร้างผลผลิตตามอย่างคนอื่น

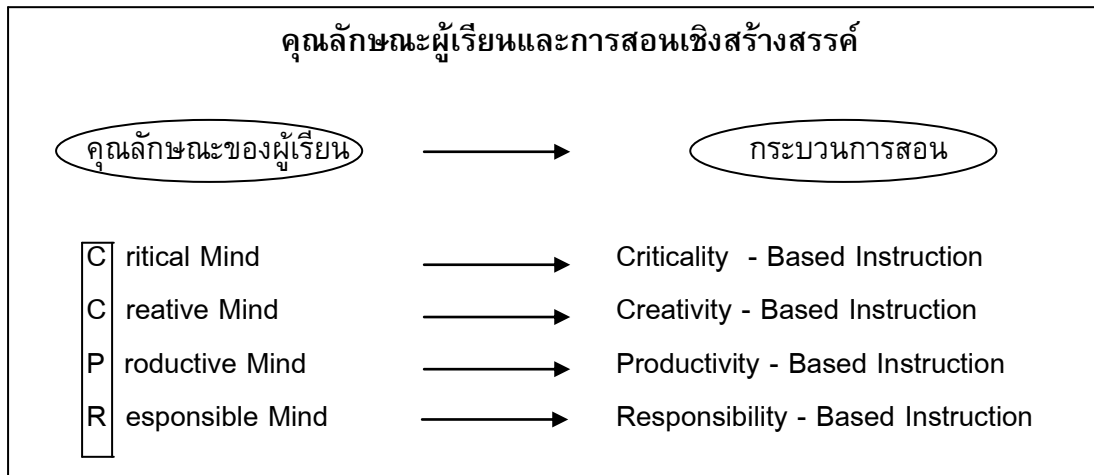
รูปแบบที่ 2 : บริโภคตามอย่างสร้างสรรค์

รูปแบบที่ 4 : สร้างผลผลิตตามอย่างสร้างสรรค์

จำเป็นต้องการศึกษาเชิงสร้างสรรค์และผลิตภาพ

ดังนั้นเพื่อให้การศึกษาของเราเป็นไปในทิศทางที่มีคุณค่าต่อตัวผู้เรียน ต่อสังคมในทางสร้างสรรค์มากยิ่งขึ้น และเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศให้ดำรงอยู่ในภาวะสังคมโลกที่ แข่งขันอย่างรุนแรงเช่นในปัจจุบัน เราจึงควรที่จะเปลี่ยนกระแสดการศึกษามาใหม่ ให้เป็นไปในทิศทางที่ก่อให้เกิดผลในทางปฏิบัติ ก่อให้เกิดรูปธรรมในการศึกษา ก่อให้เกิดผลผลิตขึ้นในวงการศึกษ แล้วให้ผลผลิตนั้นเป็นผลผลิตในทางสร้างสรรค์ (Creative) เป็นผลผลิตใหม่ๆ ที่เกิดจากความคิด สติปัญญา วิธีการของการศึกษานั้นๆ โดยการเปลี่ยนกระแสดการศึกษามาจากกระแสดที่ 1 ระบบบริโภค/ตามอย่างคนอื่นให้เป็นกระแสดที่ 4 คือ กระแสดที่สร้างผลผลิต/อย่างสร้างสรรค์ ให้การศึกษาเป็นไปเพื่อการคิด การประดิษฐ์ การสร้างสิ่งใหม่ๆ อย่างมีความคิดสร้างสรรค์ เพื่อผู้เรียนมีความคิดใหม่ๆ สังคมมีคนคิดใหม่ๆ สร้างสรรค์ผลงานใหม่ๆ ขึ้น ไม่ใช่คอยแต่ตามอย่าง คอยแต่บริโภคจนทำให้เกิดวิกฤตการณ์อย่างที่เป็นมา

เพื่อให้เกิดผลผลิตอย่างสร้างสรรค์ เราจำเป็นจะต้องกำหนดคุณลักษณะของผู้เรียนขึ้นใหม่ โดยให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะที่จะต้านทานกับกระแสบริโภคนิยมได้หรือเป็นผู้บริโภคอย่างฉลาดในขณะที่เดียวกันก็ต้องให้เขาคิดและสร้างผลงานใหม่ขึ้นมาด้วย

โดยเหตุนี้ลักษณะของคนรุ่นใหม่ในสังคมไทยจึงต้องมองข้ามความเป็นคนที่สมบูรณ์ไปสู่ความเป็นคนคิดและสร้างสิ่งใหม่ให้กับสังคมไทยได้อย่างดีและมากพอนั้นคือ คุณลักษณะ CCPR ในตัวของผู้เรียน (ดูตารางประกอบ)

ลักษณะคนรุ่นใหม่ : CCPR

ลักษณะแรกคือ การคิดวิเคราะห์ (Critical Mind) ในสังคมบริโภคนิยมเราจะต้องให้ผู้เรียนมีความคิดวิเคราะห์ให้ได้เพื่อเขาจะได้เข้าใจ เรียนรู้ และเข้มแข็งและไม่ตกเป็นเหยื่อของการโฆษณาชวนเชื่อทั้งเศรษฐกิจ การเมืองและสังคมก็ตาม

ลักษณะที่สองคือ การคิดสร้างสรรค์ (Creative Mind) เมื่อวิเคราะห์วิจารณ์สิ่งใดแล้วก็ควรจะต้องมีความคิดสร้างสรรค์ คิดสิ่งใหม่ๆ ให้กับตนเองและสังคมด้วย เพราะถ้าเพียงแต่วิเคราะห์วิจารณ์ก็จะมีอะไรเกิดขึ้นใหม่

ลักษณะที่สามคือ การมีผลผลิต (Productive Mind) เมื่อคิดสิ่งใหม่ๆ แล้วก็ต้องนำเอาความคิดนั้นไปสู่รูปธรรมคือ การมีผลผลิตใหม่ๆ ด้วยค่าของคนต้องให้มีผลงานเป็นที่ประจักษ์

ลักษณะที่สี่คือ การมีความรับผิดชอบ (Responsible Mind) ไม่ว่าจะคิดจะวิเคราะห์จะสร้างสิ่งใหม่อะไรก็ตามจะต้องมีความรับผิดชอบต่อตนเอง ต่อสังคม ต่อสิ่งแวดล้อมภายนอกด้วย ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของคุณธรรม จริยธรรมต่อไป

การสอนเชิงก้าวหน้า : CCPR MODEL

เมื่อเป้าหมายของการสอนเน้นที่ CCPR แล้ว กระบวนการสอนก็ต้องเปลี่ยนไปด้วยนั่นคือ การสอนต้องสอดคล้องกันกับจุดมุ่งหมายด้วยพร้อมกันไป

นั่นคือ ถ้าอยากให้ผู้เรียนคิดวิเคราะห์ เราจะต้องจัดสภาพแวดล้อมและกิจกรรมให้เขาได้วิเคราะห์กันตลอดเวลา (Criticality-Based Instruction) ไม่ใช่ครูวิเคราะห์ให้ดูเท่านั้น เช่นเดียวกัน

ถ้าเราต้องการให้ผู้เรียนเขามีความคิดสร้างสรรค์ เราต้องจัดเงื่อนไขการเรียนรู้ให้ได้พัฒนาความคิดสร้างสรรค์อยู่อย่างสม่ำเสมอ (Creativity-Based Instruction) โดยตั้งประเด็นให้ผู้เขียนคิดหรือเขียนอะไรใหม่ๆ ให้เขาสะท้อนทิศทางการใหม่ๆ หรือให้เขาหาทางแก้ปัญหาใหม่โดยใช้การวิจัย (Research-Based) ก็ได้

นอกจากนั้นการสอนยังรวมถึงการจัดสภาพการเรียนการสอนและเงื่อนไขให้ผู้เรียนได้ผลิตหรือสร้างผลงานออกมาเป็นรูปธรรมที่ชัดเจน (Productivity-Based Instruction) ในส่วนของความรับผิดชอบ การฝึกความรับผิดชอบที่ผู้สอนจะต้องฝึกให้เขามีความรับผิดชอบต่อตนเอง และสังคม ในสภาพที่เป็นจริง (Responsibility-Based Instruction) และหล่อหลอมให้เกิดเป็นตัวตนของเขาเองด้วย การเรียนการสอนในแนวนั้นนอกจากแบบอย่างของผู้สอนแล้วยังควรต้องสอดแทรกในกิจกรรมการดำเนินการต่างๆ ทั้งในชั้นเรียนและในชีวิตประจำวันด้วย

ในระบบการศึกษาแนวผลผลิตนิยมเชิงสร้างสรรค์และการเน้นให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะ CCPR นี้ ถือได้ว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงวิธีคิด และวิธีดำเนินการทางการศึกษา เป็นการเปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ โดยการทำให้การศึกษามีเป้าหมายที่ชัดเจนขึ้น เราจะจัดการศึกษาเพื่ออะไร ซึ่งเป้าหมายของเราคือ การที่จะให้การศึกษากลับไปเพื่อการวิเคราะห์วิจารณ์แล้วนำไปสู่การสร้าง การพัฒนา การได้มาซึ่งผลผลิตใหม่ๆ และต้องเป็นผลผลิตที่มีความคิดใหม่ และความคิดสร้างสรรค์อยู่ในตัวด้วย

การบริหารโรงเรียนแบบ CPO

ในการที่เราจะเน้นให้การศึกษาที่มีบทบาทและแนวทางในการสร้างสรรค์ผู้เรียนให้มีความคิดวิเคราะห์ คิดสร้างสรรค์ มีผลงานและมีความรับผิดชอบได้นั้นการบริหารจัดการควรจะมีลักษณะที่สอดคล้องกับเป้าหมายคือ เป็นองค์กรในลักษณะที่เรียกว่า “องค์กรสร้างสรรค์และผลิตภาพ (Creative and Productive Organization, (CPO)) โดยอาจารย์จะต้องมีเป้าหมายเพื่อสร้างผลงานใหม่ๆ ขึ้น (Product Emphasis) บริการเพื่อการเปลี่ยนแปลง (Change Management) และการเข้าใจวัฒนธรรมและบุคคลขององค์กรอย่างดี (Organization Culture) และที่สำคัญผู้บริหารต้องมี Creative and Productive Mind และกระตุ้นให้บุคลากรทุกคนในองค์กรมีลักษณะนี้ด้วย

ส่งท้าย

จุดเริ่มต้นแรกของการศึกษาจึงต้องพัฒนาปัญญาของผู้เรียนเป็นตัวตั้งให้เขารู้จักคิด วิเคราะห์ และสร้างสรรค์ แนวทางดังกล่าวนี้จะต้องเน้นให้มีผลงานเกิดขึ้นจากผู้เรียน ไม่ว่าจะผลงานนั้นจะเป็นผลงานวิชาการ ผลงานประดิษฐ์ ผลงานสร้างสรรค์ต่างๆ ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นการสอนภาษา ก็ต้องมีผลงานทางภาษา ถ้าสอนคณิตศาสตร์ก็ต้องมีผลงานทาง คณิตศาสตร์ ถ้าเป็นงานศิลปะก็ต้องมีงานศิลปะออกมาเช่นกัน ถ้าเป็นงานทางเกษตร ก็จะต้องมีผลงานเกษตรชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นการเรียนวิชาใดเรื่องใด เป้าหมายจะต้องมีผลผลิตออกมาโดยชัดเจน

นอกจากนั้น ผลผลิตที่ออกมาจะต้องเป็น ผลผลิตที่ก่อให้เกิดสิ่งใหม่ๆ ด้วยพร้อมกันไป ไม่ใช่เพียงแต่ลอกเลียนคนอื่นมาเท่านั้น

ในขณะที่รู้จักคิดสร้างสรรค์และมีผลงานแล้วนั้นก็จะต้องมีความรับผิดชอบด้วย ซึ่งเป็นพื้นฐานที่สำคัญของการใช้ชีวิตและพัฒนาสังคมควบคู่กันไป

นั่นก็คือ การศึกษาจะต้องเป็นไปเพื่อการคิดวิเคราะห์และการสร้างสิ่งใหม่ๆ ให้กับตัวผู้เรียน ให้กับสังคมอยู่ตลอดเวลา กระบวนการของการศึกษาจึงต้องเน้นไปที่การสร้างและพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ และสร้างสรรค์อย่างมีความรับผิดชอบอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าศูนย์กลางของการศึกษาจะอยู่ที่ใดก็ตาม

โลกได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว สังคมได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว เราต้องเปลี่ยนกระแสนของการศึกษาใหม่ เพื่อให้การศึกษาเป็นเครื่องมือของการสร้างและสร้างอย่างสร้างสรรค์แท้จริง

เอกสารอ้างอิง

- จอห์น เฮากินส์. (2552). **เศรษฐกิจสร้างสรรค์** The Creative Economy. แปลโดย คุณากร วาณิชย์พันธ์. กรุงเทพฯ : ศูนย์สร้างสรรค์งานออกแบบ.
- ไพฑูริย์ สินลารัตน์. (2549). **การศึกษาเชิงสร้างสรรค์และผลิตภาพ**. กรุงเทพฯ : สาขาวิชา
อุดมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพฑูริย์ สินลารัตน์. (2550). **หลัก 7 ประการสำหรับการเปลี่ยนผ่านการศึกษาสู่ยุคเศรษฐกิจ
ฐานความรู้**. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.